

дива коза; по равнинитѣ той припка като весела хрътка, по водата той плава като биволъ; всичко това въ него е природно, прието отъ матката. Такъвъ е плевненскійтъ киседжийскій конь. Калугеритѣ отъ Самоводенскійтъ мѣнастиръ утвърждаватъ, че тѣзи хунска порода на конѣтъ се е запазила чистокръвна отъ врѣмето на Божий бичъ Атилла.

Врѣмето се изминувахе въ очакване.

Една дрезгава сутрина Мария сѣдеше прѣдъ кѣщата на прѣстника, *шездара* испущаше тихи звукове изъ подъ нейнитѣ прѣсти, а тя пѣяше златна пѣсень, отъ начало до край, за царя Лазара, за султанъ Мурада, за 7-тѣхъ братя Юговичи и за сърбската дѣвойка; тя пѣяше за биткитѣ, за прѣминаването прѣзъ Лапъ и търсеитѣ въ Ситница; тя пѣяше, а двамата вѣйводи, Хаджи Димитръ и Хитю-оглу, слушаха и попоглеждаха ту на нея, ту единъ на другий. Мария млъкна.

На Хитю-Оглу му стана мъчно.

— Мила сестрице, Богъ ни зове въ разни страни, меня далѣчъ на сърбската Морава, Хаджи Димитра въ нашитѣ Балкани. Всѣкой челоувѣкъ служи по-добрѣ въ своята страна, тамъ тѣй е по-смѣлъ, защото е дома си. Иди съ него, сесгро, води го, помагай му, грижи се за него, както се грижаше за мене. Кажу на моята Ирина, че пейний Панайотъ е живъ и напомни на дѣтето за неговий баща хайдутинъ, сега вѣйвода. Научи го, мила сестрице, да обича бѣлгарската свобода и бѣлгарската вѣра, както ти ги сама обичашъ: по-добро послѣдство азъ не мога да му завѣщая и оставя.

На Мария тоже е мъчно, и ней е жално да се раздѣли съ избранный си братъ, съ когото тя прѣкара толкова врѣме, така за нея незабравимо. Тя легко се прѣвързва, но разбира че тамъ на сърбската граница, тя ще бѣде чужда, ще принесе малко полза, може би ще бѣде като товаръ, противъ волята си ще докара съ себе си грижи. А тукъ, въ своята земя, въ своитѣ гори, въ своитѣ пѣтечки, тя може да служи за водачка; тукъ е старийтъ прадѣдо, старата прабабка; да се види още вед-